

A MULLER DO AVIADOR

1725

Éric Rohmer, 1981

ESTREA EN NUMAX: 25.05.2026 | V.O.S.E. | 104 min

François, un mozo estudante que traballa de noite, sospeita que a súa moza, Anne, estase a ver con outro home. Comeza a seguir o suposto amante, un aviador ao que encontra con outra muller. Durante a súa espionaxe, François coñece unha moza que o axudará a encontrar unha explicación a esta confusa situación. Primeiro filme da serie "Comedias e proverbios" de Éric Rohmer.

A sesión, incluída na Carta branca a Ángel Santos, contará coa presenza do cineasta pontevedrés.

Nos abismos do esquecemento

Por José Francisco Montero

A muller do aviador é unha das películas máis tristes de Éric Rohmer. En primeiro lugar, polo opresivo e descolorido dalgúns dos seus escenarios principais. O minúsculo e sombrío apartamento de Anna, espazo de dúas longas escenas, unha nos compases iniciais do filme e a outra nos finais. Se exceptuamos a longa escena no parque, o resto de escenarios non son moito máis luminosos: tanto a oficina de correos en que traballa François como as rúas de París polas que se moven os personaxes, fotografadas con tons apagados ou, mesmo, na escena que segue á saída do parque dos personaxes principais, cubertas por unha choiva torrencial. O final da película coincide co final do día en que se desenvolveu todo o relato: François, despois de comprobar que unha posible historia alternativa con Lucie tamén se malogrou, pérdese entre a multitude parisina na noite e o anonimato primeiro, e logo no fundido a negro que é imaxe aterradora da súa definitiva desaparición: en poucas películas como nesta demóstrase con tal intensidade que o final dunha historia é sempre, inevitablemente, metáfora da morte.

Dicía que había unha excepción entre tanta aspereza e tanta escuridade: a escena que transcorre no parque de Buttes-Chaumont. A escena, por certo, que na miña memoria permanece indisolublemente asociada a esta película, de forma máis que dominante, ata o punto case de sepultar no esquecemento ao resto. Unha escena xubilosamente exterior, luminosa, contaxiada da mocidade, o entusiasmo e a actitude lúdica, despreocupada, de Lucie, unha moza de quince anos coa que François se cruzou por azar e que se une con desenfado á aventura algo patética e bastante desesperada do mozo. Ten esta escena unha capacidade que seica corresponde de forma privilexiada ás mellores manifestacións artísticas: a de transformar a angustia, os nosos múltiples desencantos, as feridas do tempo, nun relato fascinante, nunha aventura que por alquimia dos dons da fabulación transforma a diaria melancolía, polo menos por un tempo, nun intervalo sedutor entre os predominantes tempos de tedio e abatemento.

Respecto a *Conto de verán* (1996), realizada dezaseis anos máis tarde, afirmou Rohmer que quixo plasmar nela algo que moi poucas veces se fixera en cine, eses acontecementos vitais que, na marxe de como experimentar no seu momento, van resultar intrascendentes na existencia posterior dos mozos que a protagonizan. Sospeito que algo parecido fixo n'*A muller do aviador*: o relato dunha tarde que se viviu como intrascendente, mesmo como unha molesta interrupción do gran relato apaixonado que François cre estar a vivir, e que, ao cabo do tempo, se converte nun deses recordos que nos sorprenden por como, a pesar da súa banalidade, Deus sabe por que misteriosas razóns, non naufragaron, ao contrario talvez desa historia de amor desgarradora, nos abismos do esquecemento. Sospeito tamén que a extraordinaria vitalidade que mantén o cinema de Rohmer, a orixe dos praceres máis permanentes que ofrece, ten moito que ver coa súa capacidade case única para plasmar eses instantes que acabarán sendo memorables por algo invisible que só o tempo permitirá ver.

Publicado en cinedivergente.com